

Arrest

nr. 211 674 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 28 april 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische Arabier te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Al Dora. In 2008 – 2009 vatte u uw universitaire studies aan de universiteit van Bagdad, richting 'journalistiek'. Tijdens uw studies was u binnen de universiteit actief als verantwoordelijke voor 'pers en publiciteit' en het afhandelen van studentenzaken bij de Vereniging voor Iraakse studenten. Nadat u afstudeerde, kon u in 2012 à 2013 starten bij de Vereniging voor Iraakse Journalisten. U werkte daar voornamelijk achter de schermen als coördinator en organisator van

conferenties en congressen. Vanaf 2014 startte u een stage bij Associated Press (AP) waar u één à twee dagen per week meewerkte aan de montage en distributie van tv-programma's. U ondervond doorheen de jaren echter heel wat discriminerende maatregelen omwille van uw soenniet-zijn. Zo werd u onder meer verhinderd lid te worden van de journalistenvakbond en zo te profiteren van de voordelen die dit met zich meebracht. Op 20 februari 2015 huwde u op religieuze wijze met H.M.A.D.(...).

Uw vader werkte ten tijde van Saddam bij de Presidentiële Veiligheid als amid (generaal). Daar u toen nog heel jong was, heeft u hier geen verdere informatie over. Na de val van het regime stopte uw vader zijn werkzaamheden. Uit schrik voor de wraakacties die ten aanzien van voormalige personeelsleden van Saddams leger plaatsvonden, verhuisde uw vader in 2004-2005 naar zijn ooms in Abu Aifa, een dorp net buiten Bagdad waar de soennitische stammencultuur overheerste en waar hij aldus beschermd kon worden. Hij kwam af en toe, ongeveer om de twee dagen, naar Bagdad om jullie te bezoeken. Abu Aifa werd in 2014 echter geïnfiltreerd door sjiiitische milities waardoor uw vader terug naar de stad Bagdad trok. Op 28 maart 2015 zou uw vader ontvoerd zijn door onbekenden toen hij onderweg was naar de markt om boodschappen te doen. Toen u een uur later op bezoek ging bij een vriend in diens winkel zou u van hem vernomen hebben dat hij gezien had hoe uw vader werd meegenomen door personen in overheidsuniformen die zich verplaatsten met een auto van de overheid. Dit werd ook bevestigd door een andere winkelier. U heeft geen idee door wie uw vader precies werd meegenomen maar vermoedt dat het om een van de milities gaat die samenwerken met de overheid. Ook over de reden van uw vaders ontvoering tast u in het duister, doch u meent dat zijn vroegere werkzaamheden ten tijde van Saddam hiermee te maken hebben. Ook een vroegere collega van uw vader, een voormalige muqaddam (luitenant-kolonel), werd immers kort voordien meegenomen voor verhoor. Eenmaal u vernam dat de overheid betrokken was bij de ontvoering van uw vader durfde u niets ondernemen of navraag doen naar uw vader. De dagen na de ontvoering van uw vader, was u erg overstuur en liet u uw opgekropte gevoelens de vrije loop. U zou daarom binnen enkele dagen drie confrontaties gehad hebben op het werk waar u de incompetentie van uw chef K.(...), de directeur van de Vakbond voor Journalisten, M.A.(...), en de toenmalige premier al-M.(...) bekritiseerde. Eind maart 2015 had u hierover voor het eerst gesprek met een administratief assistent van de Vereniging voor Iraakse Journalisten. Tijdens het tweede gesprek met de administratief assistent kwam K.(...) tussenbeide, hetgeen resulteerde in een serieuze discussie. Even later zocht K.(...) u zelf op om het te hebben over uw kritiek, hetgeen opnieuw uitmondde in een ernstige ruzie. U noemde hem en de voorzitter van de vakbond onbekwaam en hoerenzonen, waarop K.(...) repliceerde dat 'goedheid op uw pad zou komen'. Enkele werknemers maanden u aan naar huis te vertrekken. U keerde nooit terug. Enkele dagen later, op 4 april 2015, vond u thuis een omslag met kogel. U veronderstelde onmiddellijk dat de bedreiging werd verstuurd door uw chef K.(...) en dus voor u bedoeld was. U ging daarom onmiddellijk onderduiken bij uw oom in Qadissiya. Op 16 mei 2015 keerde u terug naar uw familie in Al Dora omdat u uw oom niet langer tot last wilde zijn. U kwam in die periode niet vaak meer buiten maar ging wel nog één- of tweewekelijks werken bij AP. Op 25 mei 2015 vertrok u met de wagen van bij u thuis om naar een vriend te gaan. U stopte onderweg aan de winkel van uw vriend om sigaretten te kopen. In de tien minuten dat u bij uw vriend in de winkel was, werd uw wagen tot ontploffen gebracht. Er bleek een kleefbom onderaan uw auto bevestigd te zijn. Naar u vermoedt, zat uw chef K.(...) achter deze explosie. U heeft diezelfde dag klacht ingediend bij de politie en vervolgens hebben u en uw familieleden de woning verlaten. U bracht uw echtgenote bij haar familie in Zayouna onder en trok zelf, met uw moeder, broer en zus, in bij een oom in Ghazaliya. Uit vrees voor uw leven verliet u op 2 juni 2015 legaal het land richting Turkije. U reisde vervolgens met vrachtwagens verder tot in België waar u op 26 juni 2015 een asielaanvraag indiende. Begin september 2015 zou u via de burens vernomen hebben dat een arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd. Zij trokken die woorden echter later terug in, dus u heeft geen idee wat er nu van aan is. Begin 2016 verliet ook uw broer M.(...) Irak richting Turkije. Daar met het vertrek van M.(...) al haar zonen in veiligheid waren – uw broer Mh.(...) woont in Noord-Irak bij de familie van zijn vrouw -, zou uw moeder een zoektocht gestart zijn naar uw vader. Via een buurman van uw oom, een officier, zou navraag zijn gedaan bij politiekantoren en het leger, doch tevergeefs. Ook zou uw moeder meermaals bij het ziekenhuis zijn langs geweest om naar haar man te informeren. Daar zou ze op een dag een foto van uw overleden vader hebben aangetroffen. Bleek dat uw vader op 10 april 2016 in Al Amel wijk vermoord werd teruggevonden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw puntenlijst van de universiteit, uw studentenkaart, een badge van de Vereniging van Iraakse Journalisten, een proces-verbaal in verband met de ontploffing van uw wagen, uw huwelijksakte en een Belgisch medisch document. Voorst legde u kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs, de eerste pagina van uw paspoort, twee militaire badges op naam van uw vader, de identiteitskaart van uw echtgenote, de eerste pagina van haar paspoort, de woonkaart van uw vader, drie foto's van uw vernielde wagen,

foto's van uw studententijd, een foto van uw vader in militair uniform en een tweede Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). Dit omwille van volgende redenen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de moord op uw vader niet wordt betwist door het CGVS. Deze betreurenswaardige gebeurtenis kon echter niet aantonen dat er ook in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat. U tastte immers volledig in het duister wat betreft de precieze omstandigheden en motivatie achter de ontvoering en moord van uw vader. U opperde dat zijn carrière bij het leger ten tijde van Saddam mogelijks de reden van de ontvoering zou kunnen zijn (CGVS 1, p. 21) maar kon dit vermoeden niet staven. Het blijft bovendien merkwaardig dat uw vader pas 12 jaar na de val van het regime voor het eerst problemen zou hebben ervaren omwille van zijn voormalige militaire carrière (CGVS 3, p. 5). Hij zou voordien zelfs ook nooit eerder zijn bedreigd (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 5). U legde uit dat hij voornamelijk in Abu Aifa verbleef, een soennitisch dorp buiten de stad, doch zou hij om de paar dagen naar Bagdad terug gegaan zijn om zijn gezin te bezoeken. Soms bleef hij overnachten, soms zag u hem langere tijd niet (CGVS, p. 6). Indien hij werkelijk gezocht werd omwille van zijn verleden, kan nochtans verwacht worden dat hij al eerder zou zijn opgespoord. Zeker gezien uw vader veel op en af reisde van en naar uw wijk, en dus vaak controleposten passeerde, kan verondersteld worden dat uw vader eerder geconfronteerd zou zijn geweest met moeilijkheden. Dat dit niet het geval is gebleken, ondermijnt uw beweringen dat uw vader gevisieerd werd en in 2015, omwille van zijn voormalige militaire carrière ten tijde van het Saddam-regime, werd ontvoerd en vermoord. Rekening houdende met voorgaande kan aldus niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van de verdwijning en dood van uw vader. De door u voorgelegde documenten in verband met uw vader konden deze appreciatie niet wijzigen. De twee militaire badges van uw vader en de foto van uw vader in militair uniform konden enkel zijn militaire carrière aantonen, hetgeen niet wordt betwist. Zij spreken zich echter allerminst uit over de problemen die hij omwille van die militaire carrière zou hebben ervaren.

Dat u daadwerkelijk met de dood werd bedreigd door uw chef K.(...) omwille van uw kritiek op uw werkgever, de journalistenvakbond en de Iraakse staat, kon u voorts niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er doorheen uw relaas verschillende tegenstrijdigheden konden worden opgemerkt. Zo heeft u eerst en vooral op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept over het feit dat u omwille van het leveren van kritiek op uw baas, de journalistenvakbond en de Staat in de problemen zou zijn geraakt. U meende daarentegen geen idee te hebben wie er achter de ontvoering van uw vader, de omslag met kogel en de bom zou hebben gezeten (CGVS vragenlijst, vraag 5). Dit is op zijn minst opmerkelijk. Verder bleek u doorheen de verschillende interviews niet capabel uw loopbaan coherent weer te geven. Aanvankelijk zou u na het behalen van uw diploma gewerkt hebben voor de Vereniging van Iraakse Journalisten als perscorrespondent alsook voor het bedrijf Sarabil Media en een stage gelopen hebben bij Associated Press (AP) (CGVS 1, p. 8). U verklaarde ook voor een korte periode voor de tv-kanalen Rasheed en Saoumaria gewerkt te hebben maar zou daar nooit welkom geweest zijn. U werd daar dan ook snel ontslagen wegens politieke redenen (CGVS 1, p. 9). In uw derde interview weken uw verklaringen betreffende uw loopbaan hier danig van af. Zo bleek u in de Vereniging altijd een organiserende rol gespeeld te hebben en regelde u allerhande conferenties. Over Sarabil Media repte u met geen woord meer. Ook de tv-kanalen Rasheed en Saoumaria vernoemde u niet. Na confrontatie stelde u nooit te hebben verklaard voor deze kanalen te hebben gewerkt. U zou daar evenwel gesolliciteerd hebben nadat u afstudeerde, maar niet binnengeraakt zijn wegens een gebrek aan vacatures. Enkele Libanese meisjes werden wel aangenomen, zo vertelde u verder. U zou nooit gezegd hebben dat u bij deze kanalen werd ontslagen wegens politieke redenen (CGVS 3, p. 16). De twee versies van uw loopbaan wijken manifest van elkaar af. Het simpelweg ontkennen van uw initiële verklaringen kan dan ook niet gelden als een overtuigende toelichting voor de incoherenties.

Voorts verklaarde u aanvankelijk dat u altijd al journalist had willen worden. U kreeg hiertoe echter nooit de kans omdat politiek altijd een invloed heeft gehad op journalistiek (CGVS 1, p. 10 en 29). In het derde interview bleek dan weer dat u na de eerste afwijzing bij Rasheed en Saoumaria zelfs nooit meer heeft geprobeerd om als journalist aan de slag te gaan (CGVS 3, p. 18), noch – behalve een gedicht in uw studententijd – iets geschreven of gepubliceerd heeft (CGVS 3, p. 25). U stelde zelfs dat u eigenlijk nooit als journalist heeft willen werken maar eerder achter de schermen wilde werken. Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u uw verklaringen bij en beweerde u dat journalistiek inderdaad van kleinsaf een droom is geweest maar dat u dat nooit is gelukt (CGVS 3, p. 18). Opnieuw dient hierbij te worden opgemerkt dat u nooit heeft geprobeerd om journalist te worden, hetgeen uiteraard afbreuk doet aan de door u aangehaalde redenen waarom u niet als journalist bent kunnen doorbreken. Hoe dan ook, bovenstaande tegenstrijdigheden en incoherenties maken het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk een duidelijk beeld te vormen van uw loopbaan, hetgeen minstens doet twifelen aan uw oprechtheid aangaande uw media-carrière maar ook uw algemene geloofwaardigheid uiteraard geen goed doet.

Ook op andere vlakken wijken uw verschillende verklaringen van elkaar af. Zo beweerde u initieel dat uw kritiek gehoord werd door mensen die dichtbij de voorzitter van de journalistenvakbond staan. Daardoor zou u met verschillende ambtenaren van de Fadil-partij in de problemen gekomen zijn. U beweerde verder meerdere malen dat u 'altijd' of 'regelmatig' kritiek gaf op uw baas K.(...), Allami en de Iraakse staat (CGVS 1, p. 12, CGVS 2, p. 13). In het laatste interview, daarentegen, werd duidelijk dat u zich enkel en alleen kritisch uitliet bij de administratief assistent van de vereniging en uw baas K.(...) en u kende derhalve enkel problemen met K.(...) (CGVS 3, p. 18-19). Verder gaf u oorspronkelijk aan ook bij AP kritiek geuit te hebben. Gepeild naar de reactie van uw collega's bij AP, wijzigde u uw uitspraak en meende u dat u eigenlijk niets had gezegd in het bedrijf omdat de mensen daar gerespecteerd worden (CGVS 3, p. 20-21). Overigens verklaarde u eerst dat u na het ontvangen van de kogel, hoewel veel minder dan voorheen, nog steeds naar uw werk in de vereniging ging. Daarnaast ging u ook nog wekelijks naar AP. Nadat u om bevestiging werd gevraagd, herhaalde u dat u nog een heel klein beetje naar de vereniging ging. U zou nog één à twee keer in mei naar het werk gegaan zijn. Bovendien zou u daar uw chef K.(...) nog gezien hebben op het werk, maar er niet mee in contact gekomen zijn (CGVS 1, p. 25). Later ontkende u dit ten stelligste. U zou na de bedreiging enkel nog naar AP gegaan zijn en K.(...) na de laatste discussie nooit meer gezien hebben (CGVS 3, p. 7-8 en 26). Uiteraard doen bovenstaande inconsistenties en onduidelijkheden ernstig twifelen aan uw algemene geloofwaardigheid.

Deze tegenstrijdigheden terzijde, het is niet geloofwaardig dat uw eventuele problemen met K.(...) in die mate zouden zijn opgelopen dat hij u een omslag met kogel verstuurd zou hebben en uw wagen tot ontploffing zou hebben laten brengen. Zo zouden er op enkele dagen tijd immers amper twee discussies met K.(...) plaatsgevonden hebben. Vóór deze discussies heeft u uw kritiek slechts eenmaal gedeeld, en dit in een privégesprek met de administratief assistent van de vereniging. Verder zou u voor de ontvoering van uw vader nooit eerder problemen veroorzaakt of gekend hebben met K.(...) of met enig ander personeelslid binnen de vereniging of de vakbond. Evenmin zou u ooit op een ander moment of andere plaats kritiek geuit hebben (CGVS 3, p. 19-21). U heeft overigens geen weet van conflicten tussen K.(...) en de andere werknemers (CGVS, p. 23). Dat K.(...), na amper twee discussies tussen u beiden dewelke binnen de vier muren van het bedrijf plaatsvonden, onmiddellijk zou toevlucht zou nemen tot dermate drastische maatregelen zoals een doodsb bedreiging en autobom, is dan ook hoogst onwaarschijnlijk. Hij zou zelfs nooit eerder met ontslag bedreigd hebben (CGVS 3, p. 23).

Uw profiel zou evenmin een gevaar of bedreiging voor K.(...) kunnen betekenen hebben. Zo blijkt u nooit journalistieke activiteiten uitgeoefend noch kritiek buiten de vereniging geleverd te hebben. Behalve een gedicht over bloemen dat werd voorgedragen op de universitaire radio, heeft u niets gepubliceerd. U heeft evenmin ooit gesolliciteerd bij anti-regeringskranten of tv-kanalen. U zou dit wel willen doen hebben maar heeft, sinds uw poging bij al Rasheed, nooit opnieuw ergens gesolliciteerd (CGVS 3, p. 25). Op een ander moment vertelde u dan weer dat u nooit als journalist heeft willen werken en eerder achter de schermen wilde werken (CGVS 3, p. 18), hetgeen u ook altijd gedaan heeft. Uit niets blijkt aldus dat u een bedreiging zou kunnen vormen voor K.(...). Dit maakt het andermaal erg onwaarschijnlijk dat K.(...), gezien uw laag profiel, dergelijke drastische maatregelen zou treffen.

Dat K.(...) alsnog in staat zou zijn u aan de hand van een kogel en een autobom te viseren, niettegenstaande de relatief lichte vorm van kritiek uwentwege, kon niet overtuigen. U beschreef K.(...) als een sektarisch persoon, een egoïst, iemand die de persoon die zijn woord probeert te breken, naar de hel stuurt (CGVS 3, p. 23). Van een persoon die zó radicaal is dat hij iedere tegenstander definitief

de mond zou snoeren, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat hij geen soennieten in zijn sjiitisch bastion zou accepteren. Desondanks kon u jarenlang probleemloos als soenniet in zijn vereniging aan de slag (CGVS 3, p. 19). Bovendien gaf u zelf aan dat er bij rekrutering geen rekening werd gehouden met de geloofsstrekking van de werknemers (CGVS 3, p. 19). U verduidelijkte uw gebrek aan problemen door het feit dat u de enige soenniet was onder de twaalf personeelsleden binnen de vereniging en dat niemand vóór uw uitbarsting van uw soenniet-zijn afwist (CGVS 3, p. 19). Ook dit lijkt echter weinig aannemelijk. U heet immers Hussein, waardoor de link met de soennitische geloofsstrekking door personen met slechte intenties snel gelegd is. Bovendien kan worden verwacht dat K.(...), een overtuigde sjiit die geen tegenspraak duldt en, volgens uw verklaringen, sterke connecties heeft binnen de sjiitische Dawapartij en de milities (CGVS 3, p. 27), enig onderzoek voert naar wie in zijn organisatie tewerkgesteld wordt. Dat u al die tijd probleemloos in de vereniging kon werken, strookt dan ook geenszins met het door u geschetste beeld van K.(...).

Dat u toch zou zijn bedreigd, wordt verder ondermijnd door volgende elementen. Zo kon u uw vermoeden dat K.(...) de schuldige is voor de omslag met kogel en de kleefbom op geen enkele manier staven. Dat u twee à drie dagen vóór ontvangst van de kogel een laatste discussie met K.(...) had gehad, is het enige argument dat u hieromtrent kon opbrengen. Mocht uw vader nog geleefd hebben, zo ging u verder, kon de kogel misschien voor hem bedoeld zijn maar gezien hij reeds ontvoerd was, was de bedreiging zeker en vast naar u gericht. U geloofde dan ook niet dat de kogel gelinkt zou kunnen zijn met de ontvoering van uw vader, dewelke nochtans slechts een week eerder plaatsvond (CGVS 3, p. 6). Het is echter eerder onlogisch dat u de kogel geenszins linkte aan de ontvoering van uw vader. Immers, uw moeder ontdekte pas begin 2016 dat uw vader effectief vermoord werd. U bleek tijdens uw tweede interview ook erg teneergeslagen door het recent vernomen nieuws (zie gehoorverslag CGVS 2). U scheen tot het vinden van zijn lichaam te hopen op een goede uitkomst. Gezien u bij ontvangst van de kogel nog geen enkele informatie had over het lot van uw vader, kon u er derhalve niet automatisch vanuit gegaan zijn dat de kogel niets te maken kon hebben met zijn ontvoering. Evenmin kon u aantonen dat de kleefbom afkomstig was van K.(...) of de hem ondersteunende milities. Behalve het feit dat de bom een maand na uw laatste ruzie met K.(...) onder uw auto werd geplaatst, erkende u dat er geen concrete aanwijzingen bestaan die uw vermoeden ondersteunen. Gewezen op het dramatische karakter van explosie en uw laag profiel, kon u enkel repliceren dat de milities, i.c. de milities van Dawa-partij, niemand met rust laten (CGVS 3, p. 27).

Vermits u ervan overtuigd bleek dat de kogel voor u bestemd was, ging u als enige van het gezin onderduiken. Dat de rest van het gezin thuis achterbleef, is opnieuw weinig waarschijnlijk in geval van een waarachtig verhaal. Zoals hierboven reeds aangehaald, had u immers geen enkele concrete aanwijzing van wie de kogel afkomstig was en voor wie die bestemd was. Uw familie bleef thuis omdat milities vrouwen niet benaderen, zo legde u uit (CGVS 3, p. 7). Niets toonde echter aan dat de kogel inderdaad van de milities afkomstig was. Het is dan ook erg bevreemdend dat u er zomaar vanuit zou zijn gegaan dat de vrouwelijke gezinsleden geen gevaar liepen. Bovendien zou uw vader amper een week eerder ontvoerd geworden zijn waardoor de vondst van de kogel ongetwijfeld voor grote ongerustheid gezorgd moet hebben. Dat uw familie toch besloot om het huis niet te verlaten, niet wetende voor wie de kogel bestemd was, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw relaas.

Na twee weken ondergedoken te hebben geleefd bij uw oom in Khadisiya keerde u, om uw oom en zijn gezin, geen overlast te bezorgen, terug naar huis. Dat u terugkeerde naar het huis waar u de initiële bedreiging ontving, is hoogst opmerkelijk. Er mag immers verondersteld worden dat u uw voorzorgen zou genomen hebben indien u er daadwerkelijk, zoals u meent, van overtuigd was dat de kogel voor u bedoeld was en uw leven aldus werd bedreigd. Gepolst waarom u niet ergens anders onderdook, meende u geen andere mogelijkheid te hebben. U kon ook niet naar uw schoonfamilie of uw andere oom in Ghazalia omdat gans Bagdad onveilig is. Ghazalia was bovendien geen optie omdat de wijk soennitisch is en dus dezelfde situatie kent als uw wijk (CGVS 3, p. 8-9). Deze plaatsen zouden bovendien niet veiliger geweest zijn dan het ouderlijke huis gezien K.(...) uw naam aan iedere controlepost zou kunnen doorgeven in geval hij u zou willen vinden (CGVS 3, p. 8). Deze puur hypothetische vrees is echter niet voldoende overtuigend. Zo lijkt het immers logisch dat heel wat plaatsen binnen Bagdad veiliger geacht kunnen worden dan het huis waar u, naar u meent, met een kogel bedreigd werd en waar u officieel gedomicilieerd bent, informatie waarvan uw werkgever en hoofdverdachte K.(...) zeker en vast op de hoogte zijn. U hierop gewezen, stelde u dan weer dat u niet ondergedoken kon blijven leven, u had immers geen zonde begaan (CGVS 3, p. 8-9). Uw vermeende vrees voor uw leven indachtig, mag deze redenering toch ten zeerste verbazen. Bovendien zou u na de

ontploffing van uw auto wél naar uw oom in Ghazalia gegaan zijn. Niets klaarde uit waarom u dit niet eerder had kunnen doen.

Dat u effectief het slachtoffer geworden zou zijn van een kleeftbom is verder te betwijfelen gezien het gebrek aan details dat u hierover kwijt kon. Behalve dat het om een kleeftbom ging, kon u verder immers niet uitweiden. Zo had u geen idee wat het politieonderzoek opleverde en veronderstelde u enkel dat het onderzoek nog steeds gaande is. U bleek evenmin te kunnen uitleggen op welke manier de bom op het moment in kwestie tot ontploffing werd gebracht. De politie zou daar niets over gezegd hebben (CGVS 3, p. 28). Zelfs al zou de politie geen sluitende conclusies hebben kunnen nemen, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover enigszins zou kunnen uitweiden, minstens hiernaar zou hebben geïnformeerd. Dat u enerzijds een bomaanslag zou overleefd hebben maar anderzijds zo weinig interesse zou tonen in de precieze omstandigheden, is weinig aannemelijk.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige

veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uw documenten konden deze beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, de eerste pagina van uw paspoort, woonstkaart, huwelijksakte en de identiteitskaart en eerste pagina van het paspoort van uw vrouw betreffen enkel jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwijfeld. Uw studentenkaart, foto's van uw studentenkaart en puntenlijst van de universiteit tonen aan dat u journalistiek heeft gestudeerd, hetgeen evenmin wordt betwist. Uw werkbadge van de Vereniging van

Iraakse Journalisten toont verder aan dat u voor de vereniging heeft gewerkt. Echter, de kaart was geldig van 1 oktober 2013 tot 1 oktober 2014, hetgeen niet overeenkomt met de door u verklaarde periode van tewerkstelling. Dat recentere documenten aangaande uw werk verloren gingen in de ontploffing van uw wagen (CGVS 1, p. 13) is dit een loutere bewering uwentwege. Hoe dan ook, recentere documenten zouden ook enkel uw tewerkstelling kunnen aantonen doch geenszins uw beweringen dat u problemen kende op uw werk en bijgevolg, omwille van een gegronde vrees, dan wel reëel risico, uw land van herkomst diende te verlaten. U legde voorts prints neer van foto's van een uitgebrande auto. U kon echter geenszins aantonen dat de auto op de foto daadwerkelijk wagen betreft. Evenmin kon de foto zich uitspreken over de precieze omstandigheden van de brand. De foto's konden uw relaas derhalve niet ondersteunen. Het voorgelegde proces-verbaal kon dit evenmin. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel in overweging worden genomen in geval van een geloofwaardig verhaal, hetgeen in casu niet het geval is. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Iraakse documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden (zie info blauwe map). De bewijswaarde van Iraakse documenten is derhalve relatief. Hoe dan ook vormt een proces-verbaal slechts een loutere weergave van de verklaringen afgelegde bij de politie. Dit bevestigt op geen enkele manier dat de aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. De voorgelegde medische attesten kunnen evenmin de eerdere appreciatie omvormen. Betreffende het attest van dokter Jean Claude Deville dient allereerst te worden opgemerkt dat het hier een attest betreft van een huisarts, opgesteld na een éénmalige consultatie. Dat een huisarts na slechts één consultatie een dermate gedetailleerd zicht zou hebben op uw psychisch welzijn en duidelijk zou kunnen aangeven dat u tekenen vertoont van een zware depressie gelinkt aan post-traumatische stress en lijdt aan pathologische angsten, slaap- en concentratiestoornissen, geheugenstoornissen, ... is vooreerst toch opmerkelijk. Nergens uit het neergelegde attest blijkt overigens op welke manier uw huisarts tot deze toch wel zeer complexe diagnose gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u daadwerkelijk aan post-traumatische stress lijdt. Bovendien kan dit attest hoogstens aantonen dat u psychologische problemen heeft – wat op zich niet wordt betwist - doch kan het zich geenszins uitspreken over de redenen of gebeurtenissen die hieraan ten grondslag liggen. Het attest van de psychotherapeut bevestigt voorts dat u inderdaad psychologische problemen heeft maar kan evenmin worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de problemen die u in Irak zou hebben gekend. Een arts kan weliswaar een uitspraak doen over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitel geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem verteld. Dat uw psychotherapeut in het verslag vermeldt dat uw psychische toestand verband houdt met de ontvoering van en moord op zijn vader betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen. Dient hier echter te worden aan toegevoegd dat in voorgaande de ontvoering van en moord op uw vader niet wordt betwist doch dit volstaat niet om de bevindingen van de Commissaris-generaal dat er in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming te weerleggen. Uit het door u bijgebrachte psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat u in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Het verslag is dan ook niet van aard om u ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische (psychologische) redenen, dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag van machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het eerste middel heeft betrekking op de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker viseert de verschillende motieven van de bestreden beslissing, en voert onder andere het volgende aan:

*“Overwegende dat tegenpartij de moord van de vader van verzoeker niet in twijfel trekt.
 Dat zij in twijfel trekt dat hij in hoedanigheid van generaal als agent voor de veiligheid van Saddam werkte.
 Dat zij verbaasd is dat de vader van verzoeker om reden van zijn vroeger werk vermoord werd.
 Dat zij verbaasd is door het feit dat de vader van verzoeker tijdens 12 jaar geen enkel probleem had ondervonden.
 Dat zij zo verklaart dat hoewel hij buiten Bagdad leefde, in een dorp dat hoofdzakelijk soennitisch was om zijn veiligheid te garanderen, hij dikswijls in stad kwam om zijn kinderen op te zoeken.
 Dat zij dus beweert dat hij in het kader van zijn terugkeer naar Bagdad, waarschijnlijk checkpoints moest passeren, waar zijn identiteit gecontroleerd moest worden en dat hij zo problemen had moeten ondervinden.
 Dat tegenpartij zo al haar argumentatie grondt op de controle van de identiteit van de vader van verzoeker door de controleposten.
 Dat de veiligheidssituatie in Bagdad sinds 2014 verslechterde.
 Dat dit wordt vastgesteld door tegenpartij in het kader van haar COI Focus.
 Dat het aantal checkpoints in de binnenstad toenam.
 Dat de streek zich sinds die periode onder de controle van de sjiiitische milities bevindt.
 Dat dit voor 2014 niet het geval was.
 Dat dit uitlegt dat de vader van verzoeker tevoren een aantal keren heen en terug kon gaan zonder een risico voor zijn leven op te lopen.
 Dat verzoeker aan huidig beroep foto's van twee graven voegt.
 Dat het de graven van twee martelingen betreft.
 Het eerste is het graf van Kolonel A. H. Y. A. I. met wie de vader van vader heeft gewerkt.
 Dat hij op 05 november 2010 ten gevolge van een verraad vermoord werd.
 Het tweede graf is dat van een tweede Kolonel A. A. K. A.I., die ook werd vermoord.
 Dat deze elementen aantonen dat de vader van verzoeker wel degelijk om reden van zijn vroeger werk vermoord werd.
 Dat er in hoofde van verzoeker om reden van zijn familieband een verhoogd risico bestaat op vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Geneve .
 Dat al deze elementen de geloofwaardigheid van verzoeker aantonen en bijgevolg een bewijs zijn van zijn reële vrees voor vervolging.
 Dat tegenpartij die het tegengestelde vaststelt, dus artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980, evenals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.
 Dat de hoedanigheid van vluchteling bijgevolg aan verzoeker toegekend dient te worden.
 Dat verzoeker zo de hervorming van de beslissing van tegenpartij solliciteert.”*

2.1.2. In het tweede middel viseert verzoeker de beoordeling door de verwerende partij betreffende de nood aan toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.3. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift onder andere foto's van twee graven en een heel aantal documenten over de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en over de situatie van de soennieten in het licht van de misdrijven van de sjiiitische milities in het bijzonder.

2.2. Nieuwe elementen

Op 24 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig dezelfde bepaling, met daarin de volgende nieuwe elementen:

- “1. Aanhoudingsbevel van 1/7/2015*
- 2. Klacht van K. [tegen verzoeker]”*

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in beginsel over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133) en kan hij overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van de ontvoering van en de moord op zijn vader enerzijds en omwille van doodsb bedreigingen die hij zelf had ontvangen van zijn chef K. anderzijds.

2.4.2.2. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat zij de militaire carrière van zijn vader, noch de moord op zijn vader betwist, maar van oordeel is dat deze gebeurtenis niet zou moeten leiden tot het verlenen van een internationale beschermingsstatus in zijn hoofde omdat verzoeker zelf in het duister blijft over de precieze omstandigheden en de reden achter de moord op zijn vader, omdat het merkwaardig is dat verzoekers vader pas 12 jaar na de val van het regime voor het eerst problemen zou hebben ondervonden omwille van zijn voormalige militaire carrière, en dat nu hij vaak op en afreisde om zijn gezin te zien en daarbij veel controleposten moest passeren, kan worden verondersteld dat hij al eerder zou zijn geconfronteerd met problemen.

2.4.2.3. Verzoeker stelt daar tegenover dat de veiligheidssituatie in Bagdad sinds 2014 verslechterde, zoals blijkt uit de COI Focus, dat het aantal checkpoints toenam, dat de streek zich sindsdien onder de controle van de sjiiitische milities bevindt, terwijl dit voor 2014 niet het geval was, en dat dit verklaart waarom verzoekers vader zich voorheen vrij kon bewegen zonder risico voor zijn leven. Verzoeker legt foto's voor van twee graven van collega's van zijn vader die beiden werden vermoord; dit toont aan dat zijn vader wel degelijk om reden van zijn vroeger werk werd vermoord en dat er voor hem, om reden van zijn familieband, een verhoogd risico bestaat op vervolging, zo stelt hij nog.

2.4.2.4. Verzoeker verklaarde dat hij een vermoeden had dat zijn vader werd meegenomen door personen in overheidsuniformen en gaf uiting aan het vermoeden dat het om één van de milities die samenwerken met de overheid zou gaan.

Uit de COI Focus die de verwerende partij met een aanvullende nota neerlegt, blijkt dat de ontvoeringen en moorden in Bagdad zijn toe te schrijven aan sjiitische milities, leden van sjiitische milities die voor eigen rekening handelen, criminele bendes of ISIS, maar dat het vaak niet mogelijk is om het auteurschap van de schietpartijen, kidnappings en moorden duidelijk aan één van deze drie groepen toe te schrijven omdat hun doelwitten en modus operandi sterk op elkaar lijken (p 21). Verder blijkt dat de feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad sterk is toegenomen, dat de sjiitische milities ook als politiemacht optreden in de wijken die onder hun controle staan (p 33-34), dat vooral soennieten het slachtoffer zijn van mensenrechtenschendingen en dat zij het risico lopen om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdienst omdat zij ervan verdacht worden lid te zijn van ISIS.

Het standpunt van de verwerende partij dat het bevreemdend is dat verzoekers vader, indien hij zou worden gevisieerd omwille van zijn vroegere militaire carrière onder Saddam Hussein, al niet vroeger in de problemen zou zijn gekomen, is niet volstrekt onredelijk. Echter kan evenmin worden voorbijgegaan aan de passage in de COI waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat in de loop van 2014 meldingen waren van het drieste optreden van sjiitische milities, aan wie meerdere moorden werden toegeschreven (p 8). In het bijzonder moet worden gewezen op de vaststelling dat de sjiitische milities in Bagdad na de crisis van het Iraakse leger in 2014 het machtsvacuüm snel hebben opgevuld, en zelf controleposten hebben opgesteld (p 17). Verzoeker kan dus worden gevolgd waar hij wijst op de verhoogde aanwezigheid van de sjiitische milities en het verhoogde aantal door hen bemande controleposten sedert 2014.

2.4.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het niet volstrekt ondenkbaar is dat verzoekers vader, met zijn profiel als soenniet en voormalig militair onder Saddam Hussein, sedert 2014 een verhoogd risico zou hebben gelopen om te worden gevisieerd, in het bijzonder door de milities en dat dit risico, precies omwille van dat profiel, ook op zijn zoon zou overgaan. De Raad beschikt echter niet over de onderzoeksbevoegdheid om één en ander te toetsen aan objectieve informatie dienaangaande. Derhalve ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS